

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Tria ad Prælatos pertinent, vt recta sit eorum gubernatio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

do seruetur. Et quoniam suavis fortisque Superiorum cooperatio multum ab ea dependet, quæ ad subditos pertinet: præmittemus breuiter de illa, quod ad nostrum facit institutum.

§. I. *Tria ad Prælato pertinent, ut recte sit eorum gubernatio.*

PRÆLATORVM & Magistrorum cum Dei gubernatione cooperatio, ut recte ipsi gubernent: tria nominatim exigit. *Primum* est, ut subditos suos exacte cognoscant, & omnia interiora animarum eorum, propensiones, talenta, vires, passiones, & affectus bonos & prauos. Hæc enim cognitio valde est necessaria, ut tanquam eorum Duces eos dirigant; tanquam medici curent; & tanquam pastores gubernent: imitantes Dominum, qui dixit: *a ego sum pastor bonus, & cognosco oves meas; & facientes quod sualet Salomon, cum dicit: b diligenter agnosce vultum pecoris tui, tuosq; greges considera, aspiciens proprijs oculis, & studio, ac diu penetrans quicquid in eis est. Nam (vt S. Basil. ait) non est qui modò intelligens moderator est, vniuersi cuiusque mores & affectus; & animi motus diligenter exquirere, & ad hæc accommodatum etiam singulis remedium adhibere.*

Ex quo *secundum* sequitur Prælatis & Magistris necessaria, ut scilicet magnam adhibeant prudentiam ac discretionem in imponendo singulis suis subditis, quod cuique iuxta propriam bonam propensionem, talenta, & vires, ac vires, magis expedit: ut onus Obedientiæ & Religionis, cum suauitate & constantia ferat; ne declinet in torporem, aut laxitatem si onus sit leue; nec in pusillanimitatem & impatientiam, si sit nimium. Propterea enim Deus iussit, *c Aaron & filios eius ingredi tabernaculum fæderis, & sanctum sanctorum, & disponere opera singulorum Leuitarum; & diuidere quid portare quisque deberet. Aaron & filij eius (ait Sanctus Bonauentura ad hoc propositum) sunt Prælati Religionis maiores, & minores: qui adire debent occultas subditorum conscientias & talenta, viresque cognoscere; & vnicuique tantum oneris ex obsequantia Religiosa imponere, quantum ad maiorem eius profectum expedit.*

DE *tertio* est necessarium, ut ipsi sanctitate vitæ valde exemplaris præluceant; tum, ut iubendi ac gubernandi modus sit cum amore & lenitate paterna; tum, ut exemplo suo alios præcedant: ac dicere possint. quod Gedeon suis militibus: *d quod me facere videritis, hoc facite: & quod seruo scellamini; & quod ipse Saluator Apostolis suis dixit: e Exemplum dete vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita & vòs ad inuicem faciatis. Nam alioquin tales Superiores essent sicut Pharisei, sedentes in Cathedra Moysi: tum f alligantes onera graua & importabilia, & imponentes in humeros*

hominum

1.

a Ios. 10. 14

b Pro. 27. 23

c De Const

d Monaf.

e. 23.

2.

c Num. 4. 4:

19.

Opuse de sex

alio Seraph.

e. 7.

3.

d Iudic. 7. 17

e Ios. 13. 23

f Mar. 23. 4

hominum, contra dictamen prudentiæ; tum nolentes digito suo ea mouere, qui est defectus boni exempli. Hæc tria sunt præcipua in quibus eminere debent Prælati: vt, quod in ipsis est, obedientiæ gubernatio feliciter cedat. De quibus tamen fufius agetur in feptimo, tractatu quarti tom.

§ 2. *Commoda & vtilitates ex redditione conscientie.*

EX PARTE etiam fubditorum funt alia tria neceffaria, refpondentia illis tribus, quæ diximus de Prælati, ad perfecte cooperandum gubernationi prouidentie diuinæ. *Primum* ac præcipuum, de quo nunc agendum, eft adiuuare Prælatos; vt poffint integram & perfectam ipforum cognitionem habere: reddentes eis rationem omnium rerum fuarum internarum, fiue bonæ illæ funt fiue præuæ: idque valde clarè & aperte, vt melius illi in via perfectionis gubernare ac dirigere eos poffint. Quamuis enim Superiores valde funt periti, & experti, omnemque adhibeant diligentiam, & varias probationes, vt fubditos bene agnofcant: nihilominus verum eft, quod Apoftolus dixit: a *Quis hominum fcit, quæ funt hominis, niſi ſpiritus hominis qui in ipſo eſt?* Imò fæpè ipſemet, qui ſentit, quid interius in ſe geratur: non fatiſ agnoſcit, nec penetrat, ſiue bonum, an malum? Ac propterea Dominus noſter dixit per Ieremiam: b *Prauum eſt cor omnium, & inſcrutabile: Quis cognofcet illud? Ego Dominus ſcrutans cor: ideoque neceſſe eſt, ſubditum reddere rationem ſui; & eorum quæ in ſuo corde geruntur, ſicut ipſe intelligit: Ex quo fiet, vt Superior poffit ipſum ſufficienter agnoſcere: & quod amplius eſt, iuuerit multum, vt ipſemet melius ſeipſum agnoſcat. Et hic alter fructus, eſt qui ex hac conſcientiæ manifeſtatione prouenit. Eſt enim (vt S. Baſilius ait) difficillimum, agnoſcere ac curare ſeipſum: nam amor, quæ ab ipſa natura erga ſe & res ſuas habet, efficit, vt in eis cognofcendis facile decipiatur. Contra verò, valde facile eſt ab alio agnoſci, & curari: maxime à Superioribus, & Patribus ſpiritualibus, qui non laborant impedimento illo amoris proprii erga ſubditum. Et Deus cæleſtem ſuam lucem communicat ad cognofcendos ac diſcernendos ſpiritus: & ſic ex eo quæ ſubditi eis manifeſtant; penetrant ipſi etiam ad occultiora, quæ ſubditi aduertebant: quia locum hic habet, quod communiter dicitur: ex vultu leonem agnoſcere, & ex filo glomus: producendo in apertam, quod prius erat occultum, etiam ipſi habenti. Et omnia iuuant ad hoc, vt gubernatio rectius procedat.*

Hanc veritatem, quæ tanti eſt momenti, docuerunt, valdeque commendarunt duo Religionum lumina: alterum in Oriente, alterum in Occidente, ſupponendo eam tanquam fundamentum, ſuper quod perfectio

1.

21. Cor 2. 11.

b Iere. 17. 9

De Conſt.
Monach. 6.
23.